

אחרי 3 חודשים שלושת הילדים חיכו לחנה בבית, אך ברגע בו נשמע רעש המכונית המגיעה פרצו החוצה והתנפלו על אימם בחיבוקים ונשיקות. דפנה בת הארבע, שלא תפסה עדיין מה קרה, מתעניינת בדובון שאמא הביאה לה. במשך החודשים שחלפו נהגו הילדים להציף את אימם בדואר יומימי.

חנה'לה חזרה הביתה

ידעת בדיוק למה לצפות. ידעת בדיוק איך זה יהיה. ובכל זאת —

ברגע שנפתחה דלת מטוס „אל-על“, בלור, במוצאי-שבת האחרונה, וראית את חנה'לה מרוון על מקל — חשת דקירה בלב. חשת, באותו רגע, כאילו גם אתה איבדת משהו לנצח. כמו שיכולת לראות את הסימליות בכך שחנה'לה חזרה הביתה בערב יום-הזיכרון.

אבל אז הרמת מבטך מהמקל למעלה, אל פניה. ואז ידעת שהמקל הוא שטות. העיקר הן העיניים האלו, החיוך הזה — ושחנה'לה זכתה לחזור הביתה.

סוף סוף! אמנון בן ה'10 עוזר לאמו להיכנס לבית, שקושט כולו לכבוד הבאים. בין זרי הפרחים מתנוססים ציורים, מכתבים ו„הפתעות“ שהילדים הכינו לכבוד שובה של אמם. על הדלת תלוי שלט גדול ומקושט: „ברוכים הבאים“.

אבא נושא הביתה את המיטען העצוב — כשעל פניו ניכר היסב הצער.

עופרה אחרי שנרגעה עופרה — מחתה דמעה ועזרה לאביה להכניס את המיטען.